

ת"פ 8202/02/12 - מדינת ישראל נגד אייצ'או ארז צ'קול

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8202-02-12 מדינת ישראל נ' צ'קול
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד צוריאל שגב
נגד
אייצ'או ארז צ'קול
ע"י ב"כ עו"ד יוסי שילוח

המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. הגב' סיגל משה (להלן: "**המתלוננת**") והנאשם מתגוררים בשכנות בבניין ברח' לאון בלום 68 בחולון (להלן: "**הבניין**").

המתלוננת מתגוררת בקומת הקרקע בבניין והנאשם מתגורר בדירה בקומה מעליה ובאלכסון לדירתה.

בין השניים קיים סכסוך - שנסוב סביב העובדה שהמתלוננת תחמה שטח הצמוד לביתה והשייך לרכוש המשותף בבניין, באופן המונע מהנאשם את האפשרות להניח שם את חפציו. סכסוך זה התברר בפני המפקחת על רישום מקרקעין בחולון ובתאריך 24.11.11 ניתן פס"ד המחייב את המתלוננת להסיר את הגדר שהוקמה על ידה, המקיפה את חצר הבית המשותף במלוא היקפה ואת שער העץ הקבוע בין אותה גדר לבין הקיר החיצוני של הבית (להלן: "**פסה"ד**").

על רקע הסכסוך, שהסלים, לטענת המתלוננת, עד ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם בעובדות כתב האישום, עוד בטרם ניתן פסה"ד, בתאריך 2.8.11 הזעיקה הנאשמת לבניין את אחיה יפת אברהם (להלן: "**האח**") ובהמשך את המשטרה.

בעקבות התלונה שהגישה המתלוננת למשטרה הוגש נגד הנאשם כתב האישום שלפניי המייחס לו עבירת איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין ועבירה של היזק לרכוש במזיד, על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, כשבועיים עובר לאירוע המתואר מטה, החל הנאשם להשליך סיגריות

מחלון ביתו לחצר ביתה של המתלוננת. כתוצאה מהאמור, נוצרו חורים על גבי מצעיה של המתלוננת, שהיו מונחים על חבלי הכביסה.

בתאריך 2.8.11 בשעה 17:30 לערך או בסמוך לכך, בחצר ביתם, בבניין, הבחינה שוב המתלוננת כי מצעיה מחוררים, על כן פנתה לאחיה אשר הגיע למקום.

בעת שאחיה של המתלוננת שהה בחצר ביתה, הבחין כי הנאשם ואביו עומדים בחלון ביתם. האח פנה אל הנאשם ואביו וביקש לדעת מה פשר הדברים.

בתגובה החל הנאשם לקלל את האח ובהמשך אף תקף אותו בכך שירק עליו. מאותן יריקות נפגעה גם המתלוננת שעמדה בסמוך לאחיה.

המתלוננת ואחיה נכנסו לביתם, אולם הנאשם המשיך בשלו, הצטייד באבנים והחל להשליך אל עבר דלתה של המתלוננת. במעשיו אלו, הזיק הנאשם לרכוש במזיד עת גרם נזק לדלת בית המתלוננת, עליה ניכרים סימני הפגיעה - שריטות והשחתת צבע.

עת עמד הנאשם מחוץ לדלת דירתה של המתלוננת והשליך אבנים, אחז בידיו סכין ואיים על המתלוננת ובני ביתה, בעודו עומד מחוץ לדלת, בפגיעה שלא כדין בגופם ובחיייהם באומרו "תצאו החוצה, אני ארצח אותך, אני אגמור אתכם, אני אראה לכם, אני אמחק אתכם", זו לא החצר שלך", הכול בכוונה להפחידם.

3. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו בכל המעשים המיוחסים לו בכתב האישום והמקימים את העבירות המיוחסות לו וטען כי בזמן שהמתלוננת ואחיה עמדו מתחת לחלון דירתו, הם החלו לקלל את אביו.

מאחר שלא רצה כל מגע או עימות עם המתלוננת ירד מביתו ויצא אל הרחוב.

חזית המריבה, אפוא, רחבה מאד והיא כוללת, למעשה את כל המעשים והעבירות.

לפיכך, אתייחס בניתוח הראיות לכל אחת מהעבירות בנפרד ואפתח **בעבירה של גרימת נזק בזדון**, שעל פי העובדות מיוחסת לנאשם הן בשל הנזק שנגרם, לטענת המתלוננת לסדינים, כתוצאה מהשלכת סיגריות על ידי הנאשם לחצר ביתה והן בשל הנזק שנגרם, לטענת המתלוננת, לדלת דירתה, כתוצאה מהשלכת אבנים לעברה.

א. גרימת הנזק לסדינים:

בעדותה בבית המשפט התייחסה המתלוננת רק לנזקים שנגרמו לסדינים ביום האירוע ולא הזכירה מקרים קודמים, כמוחס לנאשם בעובדות כתב האישום ולפיכך ההתייחסות תהיה רק להאשמה שעלתה מעדותה.

על פי עדותה של המתלוננת, ביום האירוע, בסביבות השעה 17:30, בעת שיצאה להוריד את הכביסה,

הבחינה "שיש חורים מסיגריות על הכביסה - במצעים ובגג של הנדנדה בחצר".

עם זאת המתלוננת אישרה כי לא ראתה אף פעם את הנאשם זורק בדלי סיגריות ואף לא ידעה להצביע על סוג הסיגריות שהושלכו, לטענתה, לחצר ביתה, אף לא לצבעם של בדלי הסיגריות.

גם אחיה של המתלוננת, שהגיע לדירתה לאחר שהתקשרה ושטחה בפניו את טענתה שהנאשם משליך בדלי סיגריות על הכביסה שלה, אישר, לשאלת ב"כ הנאשם, שלא ראה את הנאשם משליך סיגריות.

אין, אפוא, עדות ראיה הקושרת את הנאשם להשלכת הסיגריות לעבר חצר ביתה של המתלוננת ולגרירת הנזק לסדינים.

יתרה מכך, אין כל ראיה ממשית שהנזק שנגרם לסדינים ארע כתוצאה מפגיעת סיגריה בוערת, שכן אף שהסדינים נתפסו הם לא נשלחו לבדיקת מעבדה לגילוי וזיהוי מקור החורים.

לא זאת אף זאת, שוטר הסיור שהגיע לבניין, ביום האירוע, רס"ר בהאא עלואן (להלן: "שוטר הסיור") לא עשה חיפוש אחרי בדלי סיגריות במקום, אליו על פי הצבעתה של המתלוננת השליך הנאשם את הסיגריות, וכאלה לא נתפסו. המשמעות היא שלא נעשתה גם בדיקה להשוואת ד.נ.א. בין החומר שניתן היה להפיק מבדלי הסיגריות לזה של הנאשם.

הנאשם, כאמור, הכחיש המיוחס לו וכל שנותר הוא השערת המתלוננת שהנאשם במעשיו הוא זה שגרם לנזק לסדיניה.

בהעדר עדות ראיה או ראיות פורנזיות, הקושרות בין הנאשם לבין הסיגריות שנטען שגרמו לנזק לסדינים, המסקנה היא שהעבירה של היזק לרכוש במזיד, ככל שהיא מתייחסת לטענה של גרימת נזק לסדינים, לא הוכחה.

ב. גרימת נזק לדלת הכניסה:

על פי הראיות, המבוססות על עדותם של המתלוננת ואחיה, על דו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור ועל תצלומי הדלת לאחר האירוע, נגרם נזק לדלת הכניסה לדירתה של המתלוננת.

הראיות גם מצביעות על אפשרות שהנזק נגרם כתוצאה מפגיעת אבן, כפי שציין שוטר הסיור בדו"ח הפעולה "לציין שיש סימן על הדלת של אבן כמו כן יש סימנים ברצפה של שברים של אבן".

השאלה, האם הוכח שהנזק נגרם כתוצאה ממעשי ידיו של הנאשם.

בהקשר לשאלה זו העידו, מטעם המאשימה, המתלוננת ואחיה ולהלן ניתוח גרסאותיהם.

המתלוננת סיפרה, בעדותה הראשית: "**הם ירדו למטה. הנאשם ירד עם סכין. שמעתי דפיקות על הדלת, חזקות. [...]** **ראיתי את האח שלו זורק אבנים לכיוון החצר. [...]** **הסתכלתי בעינית כשהתחילו הדפיקות בדלת שלי. ראיתי אותו עם הסכין ואת אביו מאחוריו.**

אני צילמתי את התמונות שאת מציגה לי. רואים שהוא נתן מכה עם אבן בדלת. הדפיקות היו כשהוא הלם עם האבן על הדלת. את זה ראיתי מהעינית, עם הסכין והאבן. הוא הלם בדלת בחוזקה. אחרי שהגיעה המשטרה ראיתי את הנזק שנגרם. צילמתי את הדלת והעברתי את זה למשטרה."

בתשובה לשאלה מה ראתה דרך העינית, הבהירה: "**מאיפה שאני נמצאת אני רואה מי מתקרב. הוא עמד במרחק מסוים אז אפשר היה לראות אותו. אם עומדים צמוד לדלת, קשה לראות בעינית. כשעומדים במרחק מסוים ומניפים את היד, רואים"** ולא יספה ולא סיפרה שראתה את הנאשם מגיע עם אבן בידו, או שראתה אותו משליך אבן על הדלת או מכה עליה באבן.

ואכן, בחקירתה הנגדית הדגישה שלא ראתה אבן בידו של הנאשם, אלא סכין בלבד והסכימה עם ב"כ הנאשם שלאחר ששמעה דפיקות על הדלת הבינה בדיעבד שהנאשם הטיח אבן על דלת דירתה "**ראיתי אותו עומד עם סכין ומשתולל. את האבן שהחזיק ביד לא ראיתי, ראיתי אותה אח"כ אחרי שיצאנו החוצה, היא הייתה זרוקה בכניסה. הראיתי זאת גם לשוטר"** ואף אישרה לבקשת ב"כ הנאשם שאינה חושבת שהיה שלב בו החזיק הנאשם גם סכין וגם אבן בידו.

גם עדותו של האח לא הייתה חד משמעית לגבי השאלה האם ראה או לא ראה את האבן בידו של הנאשם, אף שהקפיד להדגיש בכל גרסאותיו שראה את הנאשם יורד וסכין בידו.

וכך תאר, בעדותו הראשית בבית המשפט, את שארע לדבריו, לאחר שנכנס עם המתלוננת לדירה והם סגרו אחריהם את הדלת "**לפתע מהעינית אני רואה בגרם המדרגות יורד הבחור, ביד שמאלו סכין [...]** **אחרי זה הסתכלתי מהחלון של המטבח, ראיתי את אחיו עם סלע [...]** **זרק את הסלע על התריס [...]** **ואחותי פתאום אמרה לי 'בוא תראה, הוא שובר לי את הדלת עם לבנה אדומה שלקח מהשביל של המדרכה' [...]** **אני רצתי מהר וראיתי אותו תופס לבנה ודופק אתה על הדלת."**

דא עקא במהלך כל חקירתו הנגדית הארוכה לא חזר האח על גרסתו לפיה ראה את הנאשם מכה עם אבן על הדלת, אף שניתנו לו מספר הזדמנויות לספר על כך ורק חזר על גרסתו לפיה נודע לו על כך מהמתלוננת: "**בינתיים אחותי ניגשה לעינית ואומרת לי שהוא שובר את הדלת עם לבנה אדומה שהוא לקח מהשביל. כשהשוטר הגיע הוא ראה את כל הפירורים של האבן ליד הדלת. היה שם מלא**

אבק של האבן האדומה".

למדנו מגרסתה של המתלוננת שגם היא לא ראתה את הנאשם יורד ואבן בידו או מכה על הדלת באמצעות אבן.

על פי התרשמותי התבלבלו לעדי התביעה, המתלוננת ואחיה, העובדות עם המסקנות הנסיבתיות.

הנזק שנגרם לדלת, סימני החבלה ושרידי האבן שנמצאו ליד הדלת והחבטות ששמעו על הדלת, הובילו אותם למסקנה נסיבתית לפיה הנאשם הוא זה שהיכה באמצעות האבן על דלת הדירה וגרם לנזק שנמצא.

אף שמסקנה נסיבתית זו אינה בלתי סבירה, לא ניתן לשלול גם אפשרות אחרת ולפיה, רק לשם הדוגמא, אחיו של הנאשם, שנצפה זורק אבנים על תריס החלון הוא גם זה שזרק אבן גם על הדלת או חבט באמצעות אבן על הדלת.

אפשרות זו מובילה למסקנה שלא ניתן לקבוע על בסיס עדויותיהם של המתלוננים, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם הוא זה שהכה על הדלת באמצעות אבן וגרם לנזק ונותר אותו ספק סביר, שדי בו כדי להוביל לזיכוי מעבירה זו, אף שגרסתו התמימה של הנאשם לגבי נסיבות ירידתו מהבית לא היו מהימנות עליו, כפי שיובהר בהמשך.

ג. העבירה של תקיפה סתם:

על פי עובדות כתב האישום עבירה זו באה לידי ביטוי ביריקה שירק הנאשם מחלון דירתו ופגעה במתלוננת ובאח.

המתלוננת תיארה בעדותה את השתלשלות האירוע מרגע הגעת אחיה לבניין ועד השלב בו ירק עליהם הנאשם.

על פי גרסתה לאחר שאחיה הגיע לבניין והבחין בחורים על הסדין, יצאו הנאשם ואביו לחלון. אחיה פנה אליהם ושאל אותם למה הם זורקים סיגריות ולמה הם עושים נזק.

בתגובה, **"הם התחילו לקלל - כשהנאשם בעיקר קילל. באיזשהו שלב הוא גם ירד עליי ועל אחי. עמדנו על ה'דק'. הוא ירק עליי ועל אחי."**

בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם בנושא, סיפרה כי בעת שהנאשם ירק עליהם מהחלון, עמדה סמוך לאחיה במרחק של 20 ס"מ לערך וכי היריקה פגעה בפניה **"ניגבתי את הפנים"**, אך לא ידעה להצביע היכן בדיוק

פגעה היריקה באחיה והוסיפה "אני חושבת שגם בפנים".

ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם העובדה שבדוח הפעולה לא רשם השוטר שהתלוננה בפניו על היריקה, אף שטענה שהיא זוכרת שסיפרה.

עם זאת לא הופנתה בחקירתה להודעה שמסרה במשטרה והיא אף לא הוגשה ולא ניתן אם כן לשלול את טענתה כי סיפרה זאת לחוקר בחקירתה.

האח אף הוא התייחס בעדותו ליריקה, שעל פי גרסתו, ירק הנאשם לעברו ולעבר המתלוננת וסיפורו זה בקווים כלליים לזה של המתלוננת.

על פי גרסתו, בעת שהמתין עם המתלוננת לשוטרים שיגיעו, יצא אביו של הנאשם לחלון, לכן הצביע בפניו על הנזק ושאל אותו "בשביל מה זה" והאב הכחיש כי הם אחראים לנזק. באותו שלב "יצא הנאשם אל החלון" ובעת שעמד עם המתלוננת על הדק והסתכלו לכוון החלון על הנאשם, התפתח בינו לבין הנאשם דין ודברים במהלכו קילל הנאשם אותו ואת המשטרה "יורק עליי ועל אחותי שעמדה לידי [...] מלוא חופן. הוא פגע בראש שלי ובאחותי פגע ביד".

בחקירתו הנגדית עמד האח על גרסתו לפיה היריקה פגעה בו ובמתלוננת. אף כי לא יכול היה להצביע בדיוק על מקום פגיעת היריקה במתלוננת תיאר כי ראה אותה "עושה תנועה של ניגוב מהפנים לכיוון הכתף" והרחיב בתחושותיו "זה היה מחריד [...] הושפלתי, הושפלתי נמרצות [...] אני יודע שפגע בי בפרצוף מלוא החופן. מעליב חבל על הזמן".

האח עומת בחקירתו הנגדית עם הגרסה שמסר במשטרה, ועמד על גרסתו. הודעתו לא הוגשה כראייה ועל כן אין בידי לקבוע האמנם קיים פער, לא כל שכן פער מהותי, בין הגרסה שמסר בעניין זה במשטרה לגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט.

הנאשם נשאל, כבר ביום האירוע במהלך חקירתו במשטרה, האם ירק על המתלוננת ואחיה והשיב בשלילה נחרצת.

על פניה מלמדת עובדה זו, שלא היה מקום לניסיונות ב"כ הנאשם להפריך את טענת המתלוננת והאח על כך שהתלוננו על היריקה כבר ביום האירוע.

במהלך חקירתו הראשונה במשטרה לא רק שהנאשם שלל את הטענה שירק על המתלוננת ואחיה אלא אף הרחיק עצמו מהאירוע, באופן שלא סיפר לכל אורכה שניגש ועמד ליד חלון דירתו הפונה לכיוון חצרה של

המתלוננת או בכלל.

וכך תיאר את שארע, בעת שלטענת המתלוננת ואחיה קילל אותם וירק לעברם מחלון דירתו, "**התקלחתי וזה וחיכיתי שיפסיקו הצעקות, אח שלה צעק על אבא שלי 'יא כושי' וקילל אותי, יא כושי, יא מסריח, מה שאתה רוצה, בוא תרד, ושמעתי שהפסיקו הצעקות אני ירדתי למטה כדי לא לריב, כדי ללכת לחבר**".

רק בחקירתו השנייה במשטרה, כ-4 חודשים מאוחר יותר, סיפר לראשונה שניגש לחלון והסתכל מבעדו ותיאר כיצד שמר על שלוות רוחו נוכח הקללות והעלבונות שהוטחו באביו על ידי המתלוננת ואחיה: "**באתי הביתה נכנסתי למקלחת ומהמקלחת שמעתי שקיללו וצרחו על אבא שלי, יצאתי מהחלון וראיתי את אח של השכנה מלמטה מקלל את אבא, אני ואבא היינו בבית והשכנה ואח שלה קיללו את אבא שלי ואותי מהחצר של הבניין שהיא טוענת שזה חצר שלה. לא התייחסתי אליהם ולא עניתי להם כי ידעתי שהם מתכננים לעשות לי איזה תרגיל שאני אתפרץ ואריב איתם. נכנסתי לבית סגרת חלון ואז כשהיה שקט ירדתי למטה מתחת לבית וניגשתי עם חבר שבא אליי קוראים לו שלמה [...]"**

בעדותו בבית המשפט הוסיף כי לשמע הקללות והעלבונות שהוטחו באביו יצא מהמקלחת הגיע לחלון ושאל את השכן "**למה אתה מדבר ככה?**" הא ותו לא.

לעומת זאת, לדבריו, השכן אמר לו "**תרד, אני אזיין אותך**" אך גם אחרי פרובוקציה זו לא נגרר ולא התייחס כי "**קלטתי שהוא מחפש שאני אריב אתו. קלטתי שהוא מחפש אותי, לא את אבא שלי**" ואילו אחותו פנתה לשכנה ממול ובקשה שתזמין משטרה.

כאן המקום לציין כי בטופס "אירוע תגובה" מצוין שבשעה 17:39 התקבלה מהמתלוננת הודעה על האירוע, אשר הועברה לשוטרי הסיוור באופן מידי, בשעה 17:40, כפי שעולה מדו"ח הפעולה שערך וכי כבר בשעה 18:05 הגיע לבניין.

ב"כ המאשימה תהתה בקול רם על חוסר תגובתו של הנאשם, כטענתו, לקללות שהופנו כלפי אביו ועל כך השיב תשובה לא פחות תמוהה "**כשאני יודע בשביל מה מקללים את אבא שלי, שזה מוזר, בשבילי זה מוזר. זה בדיוק מתי שאני נמצא בבית מקללים את אבא שלי, ולצעוק כושים וזה**".

אביו של הנאשם, מר אדיסו יוסף סיבהט (להלן: "**האב**"), שהובא כעד הגנה, לא יכול היה לאשר או לשלול את הטענה שהנאשם ירק, כטענת המתלוננת ואחיה, וכשהתבקש להגיב על טענתם השיב "**אני לא ראיתי. לא שמעתי**", כשבה בעת הכחיש נמרצות שהנאשם דפק על דלת דירתה של המתלוננת באמצעות אבן וגרם לה לנזק כשהגיב לטענה "**זה סתם שטויות. זה סתם להאשים את הבלאגן [...]** אני נמצא על ידו".

עד הגנה נוסף שהובא, **חברו של הנאשם**, מר שלמה נדאו (להלן: "**החבר**"), לא יכול היה לתרום מאומה

לנקודה זו שבמחלוקת, לא רק משום שלא נשאל על כך דבר, אלא משום שטען בראשית דבריו, שהגיע לאחר האירוע "שהיה קללות מהחלון" ובהמשך מסר גרסה, שברובה אינה מתיישבת עם גרסאות הנאשם ואביו כפי שיובהר בהמשך.

עומדות לפניי, אפוא, שתי עדויות המשתלבות תומכות ומחזקות זו את זו, של המתלוננת והאח, אשר, כפי שצוין לעיל, אף תיאר את תחושת העלבון וההשפלה שחש מהדרך הבזויה בה בחר הנאשם לתקוף אותו ואת המתלוננת ושעל פי עדות שניהם הובילה אותם להיכנס לדירה, לסגור את כל פתחיה ולהמתין לבוא המשטרה.

אל מול אלה עומדת עדותו היחידה של הנאשם, לאחר שאביו, שעמד לידו, לא אישר את גרסתו לפיה לא ירק לעבר המתלוננת והאח, כשטען שלא ראה ולא שמע.

עדותו של הנאשם, כפי שפורט לעיל לא הייתה עקבית ניכר היה שהוא מנסה להרחיק עצמו מהנטען נגדו או למצער למזער את חלקו, כשהוא מפנה את כל האש לכיוון מעשיו של האח, שלטענתו קילל והעליב את אביו.

גם כאן, הגרסאות שמסרו הנאשם ואביו על אופי הדברים שלדבריהם הוטחו באב היו שונים בתכלית.

בעוד הנאשם טען שהאח צעק על אביו "יא כושי, יא מסריח, מה אתה רוצה, בוא תרד", או דברים ברוח זו טען האב שהאח הטיח בו "אני אשחט אתכם, אני ארצח אותך, כמו אשתך אני אדרוס אותך".

היתממותו של הנאשם על תגובתו הפושרת לקללות ולדברי הבלע, שלדבריו, הטיח האח באביו, באה לידי ביטוי בתשובתו המבולבלת והחסרת פשר לתמיהתה של ב"כ המאשימה לתגובתו זו, כפי שהובאה לעיל.

המסקנה היא, שבעוד עדותם וגרסתם של המתלוננת והאח, על כך שהנאשם ירק עליהם ופגע בהם הייתה מהימנה עליו, לא נתתי כל אמון בגרסת הנאשם, על הפסיביות שלו באירוע ואני דוחה אותה כבלתי מהימנה.

התוצאה היא שאני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם תקף את המתלוננת והאח בדרך של יריקה שפגעה בפניו של כל אחד מהם.

ד. עבירת איומים:

על פי גרסת המתלוננת והאח האיומים הגיעו לאחר שנכנסו לדירה ונעלו עצמם בתוכה, בעקבות הקללות שקילל אותם הנאשם, היריקה שירק עליהם ולטענת האח לאחר שהנאשם "אמר שהוא יורד לגמור אותי".

לדברי **האח** בעדותו בבית המשפט ראה מהעינית בדלת את הנאשם יורד בגרם המדרגות "ביד שמאל סכין, יורד את כל 10 המדרגות בשני צעדים ונעמד ליד הדלת וצועק לאחותי: 'אחסל אותך אני אגמור אותך'". כשנשאל כיצד שמע את האיומים אם הנאשם עמד מאחורי הדלת השיב "הוא צעק, הוא צרח, הוא היה בהיסטריה. נבהלתי, סגרתי מהר והתפללתי שהמשטרה תבוא מהר".

על גרסתו זו חזר גם בחקירתו הנגדית שם אמר בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם "הבן אדם עמד בחוץ עם סכין ואמר: אני אהרוג אותך, אני גומר אתכם" ולבקשתו גם תיאר את הסכין "סכין פשוטה באורך של 20-25 ס"מ. ראיתי רק את הלהב שלה".

האח גם תיאר את תחושותיו בסיטואציה, אותה הגדיר כ"מאד קשה", בה הנאשם מאיים בצרחות, כשבידו סכין, נשמעות דפיקות חזקות על הדלת ומושלכות אבנים על החלון והעיד "אתה חייב להבין שאתה נמצא במצב שאתה חרד לחייך ולחיי אחותך וילדיה, אתה נכנס לפחד אמיתי. אני 20 שנה איש קבע, מעולם לא פחדתי כמו שפחדתי באותו יום".

המתלוננת אף היא העידה על האיומים שהשמיע הנאשם, מאחורי דלת דירתם כשבידו סכין.

על פי עדותה "הסתכלתי בעינית כשתחילו הדפיקות בדלת שלי. ראיתי אותו עם הסכין ואת אביו מאחוריו [...] הוא צעק וקילל. הוא איים 'אהרוג אותך, ארצח אותך'. הוא ירד עם סכין ואיים שירצח אותי [...]".

גם המתלוננת תיארה את תחושת האימה שאחזה בה באותו שלב באירוע "אני גרה 20 שנה בדירה שלי ו-40 שנה בשכונה. מעולם לא הרגשתי מאוימת ופחדת. הייתי בבית עם שני ילדים קטינים בני 14 ו-17. הייתה תחושה מפחידה. הוא הסתובב עם מבט של רצח בעיניים. אם לא הייתי מספיקה לסגור את הדלת, הוא יכול היה להיכנס לבית. אני לא הייתי עומדת פה היום. זאת התחושה שלי".

על טענתה שראתה את הנאשם מחזיק סכין בידו חזרה גם בחקירתה הנגדית, כשהיא עושה אבחנה ברורה בין הסכין לאבן, שלטענתה באמצעותה ניזוקה דלתת ביתה, והדגישה "ראיתי אותו מחזיק סכין ביד [...] ראיתי אותו עם סכין ומשתולל. את האבן שהחזיק ביד לא ראיתי [...]".

עיון בדו"ח הפעולה שערך **שוטר הסיור** מלמד שהמתלוננת סיפרה כבר בהזדמנות הראשונה על תוכן האיומים ועל כך שהנאשם אחז סכין בידו.

שוטר הסיור אמנם ציין בדו"ח הפעולה שלא נתפסה סכין במקום, אך לא עולה מהדו"ח ששוטר הסיור או מי מטעמו ערכו סריקות בשטח אחר הסכין, כפי, שכאמור לעיל אף לא נעשה כל חיפוש אחר בדלי סיגריות, שלטענת המתלוננת והאח היו זרוקים בשטח החצר, אף שנרשם שהתלוננה בפניו שהנאשם זרק סיגריות לחצרה.

הנאשם, הן בהודעותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט אישר שלאחר שהמתלוננת ואחיה נכנסו לדירתה ירד מדירתו, כדי ללכת לחבר, אך התמיד בכפירתו שירד ובידו סכין.

לחיזוק טענתו לפיה לא אחז בסכין הובאו לעדות האב והחבר. שניהם העידו שהנאשם ירד מהדירה ללא סכין.

אולם, בעוד האב העיד שהחבר הגיע רק לאחר שהמשטרה הגיעה למקום, קרי: לאחר שהנאשם כבר ירד מהדירה, סיפר החבר, שהגיע לבניין, אמנם לאחר הצעקות, אך לפני שהנאשם ירד, עלה לדירתו וירד יחד עם הנאשם כשרק כמה דקות לאחר שירדו הגיעה המשטרה.

עדויותיהם של המתלוננת והאח, גם ככל שהן נוגעות לעבירת האיומים מהימנה עליי.

התרשמתי שהשניים הקפידו לעשות אבחנה בעדותם בין מה שראו לבין מה שהסיקו, כששניהם הדגישו שלא ראו את הנאשם משליך סיגריות או בדלי סיגריות לחצר, אף שעל פי תפיסתם היו בטוחים שהמעשים נעשו על ידי הנאשם, שלדברי המתלוננת רק משפחתו נמצאת עמה בסכסוך ולידיעתה רק הוא מעשן.

כך גם הדגישה המתלוננת שלא ראתה אבן בידו של הנאשם, אף שגם הפעם על פי מסקנתה והבנתה הייתה בטוחה שמי שגרם נזק לדלת הכניסה לביתה הוא הנאשם.

לעומת זאת, עמדו המתלוננת והאח על גרסתם לפיה ראו סכין בידו של הנאשם וגרסתם בנקודה זו לא עורערה.

מול עדותם של המתלוננת והאח עומדת גרסתו של הנאשם, לפיה ירד מביתו לאחר שלדבריו הרוחות נרגעו כדי ללכת לחבר.

מעבר לעובדה שבסופו של יום לא הלך לחברו ולא עזב את המקום עד הגעת המשטרה, מה שאינו מתיישב עם גרסתו, גרסתו גם אינה מתיישבת עם עדות אביו שסיפר כי בתו הזמינה משטרה - עובדה שלא הוכחה על ידי ההגנה וההיפך הוכח שהמשטרה הוזמנה על ידי המתלוננת - וכי הם ירדו למטה כדי להמתין למשטרה.

החבר שהובא כעד הגנה יותר משסייע להגנת הנאשם פגע בה, לאור התרשמותי מחוסר אמינותה, כשטען בעדותו שעלה לדירת הנאשם וכשירד שמע את האח מקלל "כושים, תחזרו לאתיופיה, אני אשחט אתכם" טענה שלא הנאשם אף לא אביו לא טענו שבשלב זה עוד המשיך האח לקללם ולאור דברי האב שטען "הוא לא היה בבית. זה השלמה הזה? לא היה בבית. מתי שאנחנו רבנו וזה, שוטר הגיע, פתאום הוא הגיע" ואישר לשאלת ב"כ המאשימה שהוא הגיע לאחר האירוע.

העובדה שהנאשם הביא להגנתו עד "מוזמן" שאמור היה לתמוך בגרסתו ומסר גרסה שמחד לכאורה תומכת בגרסת הנאשם ולפיה לא ירד עם סכין ולא איים ומאידך מוסר גרסה שקרית על שלב הגעתו למקום ועל הקללות ששמע מפי האח מערערת גם את מהימנות גרסת הנאשם, ככל שניתן היה לתת בה אמון בשל

עצמה.

לאור התרשמותי החיובית מהמתלוננת והאח וממהימנות גרסתם והשלילית מהנאשם ומעדי ההגנה ומחוסר אמינותם, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירת האיומים.

4. לאור כל האמור לעיל, משלא הוכח מעבר לכל ספק שהנאשם הוא שגרם במזיד לנזק לסדיני המתלוננת ולדלת ביתה אני מזכה את הנאשם מהעבירה של גרימת היזק בזדון.

לאחר שהוכחו להנחת דעתי, מעבר לכל ספק סביר העובדות המקימות את עבירות התקיפה והאיומים המיוחסות לנאשם אני מרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

א. בעבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

ב. בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ה, 02 פברואר 2015, במעמד הצדדים